

SVATÝ VÁCLAVE!

*Svatý Václave,
český kníže, slyš
hlasy k tobě pozvedáme
v nadhvězdnatou říš.*

*Tisíc tomu let,
cos byl kníže náš
tobě byla řada věků
jako noční stráž.*

*Ale přes tvou zem
za těch tisíc let
vln jak mořem převalilo
všelikých se béd.*

*Ale tys je znal
při svém lidu stál
tys té země nezapomněl
již jsi miloval*

*V tísní duše své
v číši hořkostech
jméno tvé za útočiště
měla na svých rtech*

*Svatý Václave, svatý Václave
volá tě tvůj lid
vrať své zemi požehnání
vrať svým dětem klid*

NEBOJTE SE!

V 21. čísle Světla z 22. května 1994 jsme se obrátili na naše čte-náře s výzvou, aby svými osob-ními listy vyjádřili svou lásku, oddanost a podporu Sv. Otcí, který se stal terčem tvrdé kritiky a projevů neúcty ve světových sdělovacích prostředcích, některé katolické listy nevyjímaje. Po jeho posledním úrazu se navíc objevily úvahy, zda by neměl odstoupit. Byl dokonce navržen termín: jeho 75. narozeniny.

Odpovědí na naši výzvu bylo více než 10 000 listů, které pode-psalo více než 25 000 věřících. Jak jsme vás informovali v 27. čísle Světla z 3. července 1994, odjel náš redakční spolupracov-ník do Říma, aby tam vaše listiny osobně odevzdal. Vám všem, kteří jste se k naší akci solidarity se Sv. otcem připojili, je určeno toto jeho svědectví:

S balíkem dopisů vážícím 6 kg jsem dorazil do Říma 22. června a bylo mi sděleno, že se mám dostavit na Státní sekretariát ve Vatikáně ráno 23. června. Zastavil jsem se u hrobu sv. Petra, abych se pomodlil za Sv. Otce a za všechny ty, kteří jej podpořili nejen svými listy, ale i modlitbou a obětmi, i za ty, kteří se ve své zaslepenosti staví proti němu. V stanovenou hodinu jsem vstoupil bronzovou branou do vatikánského paláce a po vstupních formalitách přes tři strážce švýcarské gardy jsem se dostal až do přijímacího pokoje Státního sekretariátu. Český zástup-ce tohoto úřadu mě vlídně přijal a převzal vaše listy. Dohodli jsme se, že není zapotřebí, aby se všem pisa-telům odpovídalo jednotlivě, nýbrž že zveřejníme odpověď určenou všem společně na stránkách našeho týde-níku. Pak mi zástupce sekretariátu ukázal některé prostory paláce a rozloučili jsme se.

Byl jsem ubytován v penzionu Velehrad spolu se skupinou pout-níků pražské Charity. Tito milí lidé mě příští den vzali do svého auto-busu a zavezli na návštěvu kata-komb sv. Kalista a na památné místo v eukalyptovém háji, kde se zje-vila Panna Maria protestantskému pastorovi, který ve čtyřicátých letech plánoval atentát na Pia XII. S těmito poutníky jsem pak další den putoval do rodiště sv. Františka z Assisi.

V dojetí jsem stál u místa, kde skončil svůj pozemský život, s úctou jsem procházel místy, kde se narodil a prožil své mládí, a u jeho hrobu jsem děkoval Bohu za veliký dar, který dal světu v tomto světcí, kte-rého pokládám za neaktuálnějšího světce pro současnou dobu. Děkoval jsem Bohu také za to, že za života sv. Františka nenabýly vrchu hlasy těch kuriálních hodnostářů, kteří jej chtěli vyobcovat z církve jako kacíře a vyvrhele, protože příklad jeho prostého života podle evangelia poci-ťovali jako nesnesitelnou kritiku své-ho životního způsobu. Navštívil jsem pak Florencii, která mě uchvátíla svým duchovní a kulturním bohat-stvím, ale nezapomenutelný dojem ve mně zanechala nakonec prostá cela v klášteře sv. Martina, kde žil a působil Girolamo Savonarola, kte-rý za svou nesmlouvavou kritiku současných zlořádů skončil na ši-benici a v plamenech.

Poslední zastávkou bylo San Marino. Nezvyklé místo s překrásnou polohou a nevšední historií mi na-konec připravilo překvapení zcela atypické: byl to duch modlitby a ka-jícnosti, jímž mě oslovilo společen-ství 25 biskupů a 250 kněží shro-

mážděných k velkému týden trva-jícímu večeřadlu v exercičním centru sv. Josefa pod vedením prostického kněze Dona Stefana Gobbiho (viz Světlo 29/94, titulní list a str. 2). I krátké setkání s ním bylo neoby-čejným zážitkem.

Pak jsem se vrátil domů a začal jsem, spolu s vámi, čekat na potvr-zení, že naše dopisy se dostaly ke svému adresátovi.

Uplynulo čtvrt roku. Odpověď nepřišla. Jak jsme se mohli dočíst v tisku (KT č. 37/94), na tyto listy reagoval Státní sekretariát naopak ostře odmítavým prohlášením, které označilo celou akci jako nedovolený nátlak na Sv. otce a jako podvodný manév-r. V úplném textu tohoto pro-hlášení je obviněn jmenovitě i Don Stefano Gobbi, ačkoliv o celé akci vůbec nevěděl, protože organizoval daleko mimo Evropu podobně mod-lítební shromáždění jako ve Valdra-gone u San Marina.

Co k tomu říci? I taková odpověď je odpovědí. Vyhledal jsem si úplný text návrhu dopisu, tak jak jej zve-řejnil časopis MIR. Tento text je uve-den jako příloha těchto mých rádků. Necht' každý nezaujaty člověk po-soudí, zda tento text obsahuje nějaké nátlakové požadavky anebo v sobě skrývá nějaký podvod.

Z reakce Státního sekretariátu jsem jednoznačně vyrozuměl, že si-tuace je ještě vážnější, než jsme si mysleli. Záplava útoků na Jana Pav-la II., na jeho encykliky a Katechis-mus katolické církve se přechází mlčením. Společně vyjádření podpo-ry a solidarity hlavě katolické círk-ve vyvolá okamžitou odmítavou re-akci! Takováto reakce mě zbavila jakékoliv pochybnosti, kterou bych snad mohl mít, pokud jde o aktuál-nost poselství obsažených v knize „Kněžím, přemilým synům Panny Marie, jmenovitě pak v oněch z roku 1993 nadepsaných Čas velké zkouš-ky. (Poselství z 13. 5. 1993 jsme uveřejnili v Světle č. 28/94.) Nic ne-mohlo být jejich výmluvnějším po-tvrzením.

Vyvstala mi před očima okna pa-pežova bytu, která mi pracovník se-kretariátu ukazoval z plošinky nad úzkou stěnou s obrazem Madony. Stál jsem od těch oken asi 40 m a pře-ce, jak k nim bylo nesmírně daleko! V jak hluboké a těžké osa-mělosti tam trpí a bojuje velký syn Panny Marie.

Nemáme jinou možnost, než ještě více zesílit proud modliteb a obětí. To jsou neúčinnější projevy solida-rity, které nikdo nemůže zadržet v šuplíku nebo v koši. Tyto projevy solidarity doručuje naše nebeská Matka osobně svému Synu, aby je proměnil na milosti, pomoc a útěchu pro tohoto velkého opuštěného ná-městka Kristova. I on se na nás obrací se stejnou prosbou, s jakou se obrátil třpící Spasitel na své apo-štolý: Bďte se mnou a modlete se.

Ale necht' je to modlitba prostá vši hořkosti, plná radostné důvěry a odevzdanosti. Když tento Pontifex Maximus vyšel ze šokujícího konklá-ve jako nový papež, první slova, kte-rými oslovil svou církev, byla: Nolite timere - nebojte se!

Každý jeho krok, každé jeho slo-vo svědčí o jeho neohroženosti. Jeho výzva nejsou prázdná slova. Kdo stojí za tímto papežem, stojí na správném místě a nemá důvod se bát, neboť se spolu s ním nachází pod ochranným pláštěm Pomocnice křesťanů, Matky našeho Spasitele, který nás ujistil: Já jsem přemohl svět. *Nebojte se!*

Lubomír Štula

Poselství sdělené 2. ledna 1994 v jeskyni večeřadla ve Schio:

Mé děti, chtěla bych vám říci, jak pláči, když vidím, jak se vám stále víc vytrácí zjevená pravda.

Přeji si, abyste byli blízko papeži a osobně mu poslali své láskyplné synovské vyznání. Dejte mu pocítit, že je vás mnoho, kteří při něm sto-jíte. Ted' to potřebuje, aby mohl po-kračovat ve svém poslání, protože bez něho by se můj záchranný plán - který je pro lidstvo nevyhnutelně potřebný, přerušil. - Děkuji, žehnám vám!"

Svatému otci Janu Pavlu II. Město Vatikán

Milovaný Svatý Otče,

po patnácti letech vašeho pon-tifikátu chci Vás ujistit o své věr-nosti k Vám a o své vděčnosti za Vaše úsilí, jaké prokazujete ve služ-bě na Petrově stolci pod ochranou Matky Boží. Podle našeho hlubokého přesvědčení jste Boží Prozře-telností povolán k tomu, abyste při-vedl svět a církve k opravdovému obrácení podle Božského Srdce, aby Neposkvrněné Srdce Mariino mohlo triumfovat. S nástupem Vašeho pontifikátu začal postupný obrat ve Vaší vlasti a po zasvěcení světa a Ruska Neposkvrněnému Srdci Pan-ny Marie, které jste uskutečnil 24. 3. 1984, jako řetězová reakce skon-čila také démonická tyranie komu-nismu. Děkujeme Vám, že hájíte neohroženě důstojnost každého člo-věka jak slovem, tak svým osobním příkladem. Děkujeme Vám za Vaše úsilí zvěstovat všem národům posel-ství pravdy a apelovat na svědomí celého světa. Děkujeme Vám za vaši připravenost přinést sám sebe v oběť za Boží církev. Spojení s tolika lidmi, které Matka Boží skrze pravdu sdě-lovanou světu počínaje Fatimou přes Medjugorje, Schio a mnoho dalších míst přivedla k opravdovému vnitř-nímu obrácení, chceme Vám proje-vit svou úplnou synovskou d ů v ě r u a lásku jako Boží děti. Spolu s Vá-mi chceme zůstat dětmi katolické a apoštolské církve. S Vámi očeká-váme obnovu církve pro nadchá-zející království pokoje a míru. Sjed-nocení s vámi se modlíme na Vaše osobní úmysly ve Vaší pastýřské službě.

(pozn.: ve Světle č. 21/94 jsme do-poručovali dopis částečně zkrácený)

Metropolitní kapitula u sv. Víta se obrací na všechny, kdo znali zesnulého pražského arcibiskupa Josefa kardinála Berana a byli by ochotni podat svědectví o jeho ctnostech pro beatifikační proces, který má započít. Svědkové ať se přihláší na adresu:

**Metropolitní kapitula u sv. Víta,
Praha 1 - Hrad, III. nádvoří č. 48/2
nebo přímo na postulátora prof.
Mons. Jaroslava Polce, 160 00
Praha 6, Thákurova 3**

MYŠLENKA NA NEDĚLI

Blahobyt fascinuje, má čarovnou moc... Podle starého přísloví „Kdo dělá všechno pro peníze, brzo udělá pro peníze všecko“ cesta bohatství probíhá stanicemi „chtivost majetku - korupce - anarchie“ ke katastrofě. Majetek nezůstává totiž u člověka nepodstatnou věcí, ale proniká do jeho nitra, ovlivňuje jeho myšlení a chování. Rez rozežírání ne nahroma-děné hmotné statky, ale člověka sa-mého.

Varování apoštola Jakuba tak připomíná učení Ježíše Krista, jak je zachycují synoptická evangelia. Není motivováno závisť malého člověka, ale velkou starostí o s r d c e člověka. Majetný člověk není vládcem svého majetku, ale je svým majetkem ovládan.

Tak se stává slepým pro všechny lidské hodnoty i pro Boha.

Nahlédněme do bytu některých rodin: vybavení podle veletržního katalogu, výstavní prostor, v jehož sterilitě snad ani moucha nemůže žít. Tam nemůže vzniknout ani teplo opravdového domova. Všechno vede k dalšímu konsumu, k novým požitkům, k novému hluku, k úspěcha-nosti. Četba Písma? „Nemám čas.“ Dobrá kniha? „Nemám čas. Nemám (na ni) peníze.“

Nepoznávám se trochu v těchto scénách? Domnívám se, že stále jen získávám - a zatím ztrácím! Sám se-be ztrácím! „Co prospěje člověku, když získá celý svět, ale sám sebe zahubí nebo si (na duši) uškodí?“ (Lk 9, 25). Apoštol

Pavel píše v listě Římanům (12, 2): „Nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohublé a do-konalé.“

Když slyšíme Jakubovu výtku „Hromadili jste si majetek ještě i tyto poslední dny“, dostávají jeho slova příchut' aktuálnosti v záplavě poselství, která na všech kontinentech a snad v každé zemi vyzývají k té změně smýšlení - k pokání („me-tanoia“)...

-jv-

ČESKÁ BISKUPSKÁ KONFERENCE

Ravat ceco... Praha 2.9.:

Tiskové středisko České biskupské konference uspořádalo v pátek 2. září tiskovou konferenci, na které bylo předneseno stanovisko katolické církve k problémům souvisejícím s nadcházející Mezinárodní konferencí o světové populaci a rozvoji v Káhiře. K přítomným novinářům promluvil pražský arcibiskup Miloslav Vlk, který zdůraznil, že růst populace souvisí s růstem chudoby a nedostatečným rozvojem sociálních podmínek života zvláště v zemích třetího světa. Zatímco Všeobecná deklarace lidských práv stanoví, že rodina je základním přírodním jádrem společnosti a má právo být chráněna společností a státem, přípravný dokument pro káhirskou konferenci se snaží rodinu nově definovat a relativizovat její důležitost. Na stejnou úroveň se klade rodina jako přechodné a dočasné spojení dvou lidí, dále otcovství a mateřství mimo manželství a dokonce také spojení homosexuálů. Tím se oslabuje jedinečný charakter rodiny.

Podobně je tomu v otázce plánování rodiny. Dokument doporučuje podporu programů antikoncepce včetně sterilizace a jiných metod, které jsou pro katolickou morálku nepřijatelné.

V problematice potratů církev naléhá, aby se zachovalo doporučení konference v Mexiku, které říká, že potrat nemůže být podporován jako metoda plánování rodiny. Tento dokument rovněž vyzývá vlády, aby pomáhaly ženám vyhnout se potratům a rozvinuly příslušné poradenství.

V dalším arcibiskup Vlk uvedl, že v zemích, kde je dnes velký populační přírůstek, se zcela jistě dosaví tzv. druhá demografická revoluce, to jest hospodářským rozvojem způsobený ústup plodnosti a pokles přírůstku obyvatel. Pokud chceme tedy populaci ovlivnit, je třeba překonat chudobu, podpořit společenský rozvoj a vychovávat k odpovědnému rodičovství. Biskup Helder Camara charakterizoval situaci tak, že „nejde o explozi populace, a o explozi egoismu“.

Vedoucí brněnského Centra pro rodinu Dr. Miloslav Kotek začal své vystoupení citátem z literární soustavy, kde na otázku, co to je rodina, jedno 8-leté děvče odpovědělo: „Rodina je, když jsou táta, máma a děti pohromadě.“ Je to velmi jednoduché vyjádření toho, k čemu psychologická věda za posledních 20 let dospěla. Děti, které přišly o rodinu, vyrůstaly bez rodinného zázemí a tím došlo k narušení jejich psychického vývoje. Nejsou pak dost dobře schopny navázat společenské vztahy a založit vlastní rodinu. Dr. Kotek dále uvedl, že pouze 80 % dětí žije s vlastními biologickými rodiči a to většinou ještě na sklonku svého dětství, to je ve věku 12 až 15 let. Celková situace je pro rodinný život málo příznivá. Je dána postupným poklesem porodnosti, nárůstem dětí narozených mimo manželství, rostoucím počtem rozvodů a celkovým stárnutím populace. Vícegenerační rodiny existují spíše na dálku. V neúplných rodinách žije asi 10 % dětí. Rozvodovost se od

(☞ Dokončení článku na str. 16)

SVATÁ KLÁRA

Znovu jsem přečetl knihu „Svatá Klára z Assisi“ od Chiary Lainaty, vydanou nakladatelstvím Alverna. Některé věci mě znovu zaujaly a po-bídlly k novým úvahám.

V září 1240 tábořily saracénské a tatarské oddíly kolem Assisi. Jak nemohlo být jinak, pohanští divocí žoldáci napadli klášter klarisek. Do-stali se až k uzamčenému refektáři, na jehož dveře divoče bušili. Sv. Klára (tehdy těžce nemocná) se se-bezapřením sestoupila z lůžka mezi své spolusestry. Řekla: „Pane, shléd-ni na tyto své služebnice, neboť se nemohou bránit.“ Klára z hrdého šlechtického rodu Favarone, který byl často v bitevním poli se svou rodovou korouhví proti sousední Peru-gii. Tato statečná Boží služebnice prosí: „Pomoz, protože se nemohu bránit.“ Kdyby to bylo možné, pře-mýšlela by o obraně, protože je po-vinností každého křesťana bránit křesťanskou komunitu. Kristus sice říká: „Když tě někdo udeří na pra-vou tvář, nastav mu i druhou“ (Mt 5,39). Ale tím se myslí podle mého názoru nemstivost, když se jedná o zájmy jednotlivce. Gándhiho neodporování zlu je nepochopením Kris-tova příkladu a jeho absolutizování, i když pamatujeme na působivou scénu ve filmu o Gándhim, kdy Ang-ličané tloukli rákoskami Indy přistu-pující pokojně v řadách, aby byli ztlučeni a unavili tak svým počtem okupanty. Gándhi měl kupodivu úspěch, ale neznamená to, že by jeho metoda byla vhodná ve všech případech. Naopak je nutné bránit křesťanské hodnoty, když je možná obrana. V éře komunismu se v tisku často objevovaly obrazy křesťanů jako ovce Kristova stáda. Bylo to nepochopení podobenství a mělo se za-bránit, aby křesťané samostatně mysleli a brali se za svá práva.

A když obrana vlastním přičině-ním není možná, zbývá svatostánek a Kristus napřažený v monstranci vůči nepřátelskému světu. Jak před-pověděl sv. Don Bosco, bude velkou pomocí v apokalyptické době Eucha-ristie a Matka Boží. Mějme tedy v úctě Eucharistii a přijímejme Kris-tovo Tělo s takovou disponovaností jako sv. Klára, která podle legendy přistupovala ke stolu Páně pokaždé s hlubokou úctou a třesením.

P. Karel Dachovský

Tu přistoupili k Ježíšovi, vztáhli na něho ruce a zmocnili se ho. Jeden z těch, kdo byli s ním, sáhl po meči, napadl veleknězova sluhu a uťal mu ucho. Ježíš mu řekl: „Vrať svůj meč na jeho místo; všichni, kdo se chápou meče, mečem zajdou.“

Mt 26, 50b-52

LITURGICKÁ ČTENÍ V TÝDNU

Neděle 25. září 26. neděle v mezidobí	- 1. čt.: Nm 11,25-29 Ž 19(18),8.10.12-13.14 odp.: 9a 2. čt.: Jak 5,1-6 Ev.: Mk 9,38-43.45.47-48
Pondělí 26. září nez. pam. sv. Kosmy a Damiána	- 1. čt.: Job 1,6-22 Ž 16,1.2-3.6-7 odp.: 6b Ev.: Lk 9,46-50
Úterý 27. září pam. sv. Vincence z Paula	- 1. čt.: Job 3,1-3.11-17.20-23 Ž 87,2-3.4-5.6.7-8 odp.: 3a Ev.: Lk 9,51-56
Středa 28. září slavnost sv. Václava	- 1. čt.: Mdr 6,9-21 Ž 1Kron 29,11abc.11d-12a.12bcd odp.: 12b 2 čt.: 1Petr 1,3-6; 2,21b-24 Ev.: Mt 16,24-27
Čtvrtek 29. září svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela	- 1. čt.: Dan 7,9-10.13-14 nebo Zj 12,7-12a Ž 138(137),1-2a.2bc+3.4-5 odp.: 1c Ev.: Jan 1,47-51
Pátek 30. září pam. sv. Jeronýma	- 1. čt.: Job 38,1.12-21; 39,33-35 Ž 138,1-3.7-8.9-10.13-14ab odp.: 24b Ev.: Lk 10,13-16
Sobota 1. říjen pam. sv. Terezie od Dítěte Ježíše	- 1. čt.: Job 42,1-3.5-6.12-16 Ž 118,66.71.75.91.125.130 odp.: 135a Ev.: Lk 10,17-24

BREVIÁŘ PRO LAIKY

<i>Uvedení do první modlitby dne</i>	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	25.9.	26.9.	27.9.	28.9.	29.9.	30.9.	1.10.
Antifona	919	934	1722	1527	1533	1734	1741
Žalm	784	783	783	786	783	783	786

Ranní chvály

Hymnus	920	935	1723	1527	1533	1734	1742
Antifony	920	935	950	1528	1534	998	1014
Žalmy	921	936	950	813	813	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	1724	1528	1534	1735	1743
Antifona k Zach. kantiku	718	939	1524	1529	1535	1735	1542
Prosby	924	939	1724	1529	1535	1724	1744
Záv. modlitba	718	1523	1524	1529	1535	1541	1542

Modlitba během dne:

Hymnus	925	940	954	1264	1264	1003	1018
Antifony	925	940	955	1529	1535	1004	1019
Žalmy	926	940	955	1265	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	1530	1536	1006	1021
Záv. modlitba	718	943	957	1529	1535	1006	1022

Nešpory:

SO

Hymnus	915	929	944	1525	1531	1537	1736	1024
Antifony	916	929	945	1703	1531	1537	1009	1025
Žalmy	916	930	945	1703	1715	1537	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	1526	1531	1540	1737	1027
Ant. ke kant. P.M.	718	718	948	1526	1532	1540	1737	719
Prosby	918	933	948	1526	1532	1540	1731	1028
Záv. modlitba	718	718	1523	1529	1529	1535	1541	719

Kompletář	1238	1242	1247	1238	1242	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

SVĚDECTVÍ Z TÍSNIVÝCH ČASŮ

Následující řeč pronesl slovenský vědec Dr. Jozef Mikloško. Uveřejňujeme s laskavým svolením v lehce zkrácené formě.

Pád komunismu, dlouholetý sen našich otců a dědů, byl darem Božím. Totalitarismus a útlak ducha trvaly 40 let.

Čtyřicet je symbolické číslo. Po čtyřiceti dnech a nocích deště přišla potopa a Noe vypustil z archy ho-luba. Eliáš putoval 40 dnů na Oreb. Jonáš dal městu Ninive lhůtu 40 dnů, které měly sloužit k obrácení. Mojžíš dostal Desatero přikázání po 40 dnech postu. Izraelité putovali pouští 40 let do zaslíbené země. Ze-mě východního bloku žily 40 let ob-klopeny rudým mořem komunismu a po putování pouští totality doufaly, že čas života v zaslíbené zemi ko-nečně nastal.

Skoro pět let po pádu komunistického impéria víme my, křesťané, že **svoboda má dvě stránky**, že za-slíbená země je ještě vzdálená a bez píle a námahy bude sotva dosažena.

Jaké příčiny vedly k našemu osvobození od totality? *Na Východě i na Západě se už skoro zapomnělo a stalo se nepopulárním říkat, že to bylo zvláště 40 let modliteb, obětí, utrpení, postu a putování miliónů lidí, které zvítězily nad komunis-mem.* V Československu byly deseti-tisíce lidí ve vězení, odsouzeny ke statisícům let vazby. Všechny cír-kevní školy, nakladatelství a ne-mocnice byly zničeny. Na jaře 1950 bylo ve dvou nocích zavřeno více než 900 klášterů a asi 15.000 řehol-níků bylo vzato na léta do koncent-račních táborů.

Přesto byla církev zde, ano, ona dokonce kvetla v těchto časech. Hlavní práce byla vykonávána církví, která byla dobře strukturována a or-ganizována, v podzemí. Děti, mládež, studenti a rodiny se scházeli pravi-delně na tajných setkáních a praco-vali dobře. *Kultura existovala, exis-tovala samizdatová nakladatelství.* Sdělovací prostředky a mnoho knih bylo propašováno ze Západu. Sta-tisíce lidí přicházelo na mariánské poutě a jiné církevní slavnosti.

Jako viditelnou špičku ledovce můžeme uvést tyto historické udá-losti: První návštěvu papeže v Pol-sku; 200.000 protestujících lidí na oslavách svatého Metoděje na Vele-hradě 1985; výzva kardinála Tomáš-ka 4. ledna 1988 k podpisové akci za „31 požadavků pro náboženskou svobodu“, která přinesla 600.000 podpisů; první tzv. „Svíčková de-monstrace“ 25. března 1988 na Hviezdoslavově náměstí v Bratislavě, která se zasazovala o náboženskou

svobodu a lidská práva, při níž bylo 10.000 lidí brutálně napadeno a kde prakticky začala „sametová revo-luce“ proti násilí; setkání na nejvyšší úrovni mezi Reaganem a Gorba-čovem 8. prosince 1988; masakr na náměstí Nebeského míru v Pekingu; a ovšem také první díra do „železné opony“ 2. května 1989, kdy lidé z tehdejší NDR utíkali přes Maďar-sko do Rakouska. Potom přišlo „finale furioso“, 17. listopad 1989 (v Bratislavě už 16. listopad 1989), kdy studenti začali sametovou revo-luci.

Pád „železné opony“ může být srovnáván se zánikem Říše římské. Nadšení z konce komunismu vedlo ale k iluzi o rychlém zlepšení společ-nosti a o rychlém ustavení její bu-doucí jednoty. My jsme náhle volní, ale **nesvoboda přichází teď k nám jinými dveřmi.** Místo radosti nad novými možnostmi jsou mnozí netr-pěliví, unavení a zklamaní. Trpíme „sovětizací myšlení“: to znamená pasivitu, pesimismus, žádnou ofen-zivní aktivitu a iniciativu, čekáním na silnou osobnost a vyčkáváním na pokyny shora. Orientace na krátko-dobé cíle a jednoduchá řešení nepři-náší ale žádné úspěchy. Jako v dří-vějších dobách se hledají stále ještě nepřítelé a viníci.

My na Východě, ale také lidé na Západě bychom si každý den měli klást otázku: *Co znamená být svo-bodný? Kdo stvořil přikázání a mo-rálku našeho života?* Jestliže je vy-tvořil člověk, pak je možné tato při-kázání měnit. Jestliže ale přicházejí od Boha, pak nemáme právo toto činit.

Nebyli jsme připraveni na útoky konzumního myšlení, liberalizmu, primitivní kultury a pornografie. Ze 73 % křesťanů na Slovensku jsou zjevně mnozí jen formálně věřící, jak dokládají údaje o kriminalitě, rozvo-dovosti a potratovosti. **Absurdní a nebezpečné jsou podniky bez mo-rálky, privatizace s korupcí a tou-ha po úspěchu za každou cenu**, aniž by se respektovaly etické nor-my. Tržní hospodářství nemůže vy-řešit všechny problémy. V politice existují zase mnohé špatné lidské vlastnosti jako je nenávisť, touha po odplatě, pomluvy a ponižování part-nera. Transformace hospodářství s sebou přináší mnoho sociálních problémů. Mnozí věří v obtížích, mnozí mají zase strach, 40 % rodin žije dnes pod existenčním minimem. Existuje reálná hrozba, že také na Slovensku - jako v Polsku a Maďar-sku - přijde po volbách koncem září k moci zase levicová vláda.

Evropa a svět měly v roce 1989 obrovskou šanci více sjednotit Vý-chod a Západ. Tato možnost byla promarněna.

Dnešní spolupráce je slabá a zeď promarněna. Dnešní spolupráce je slabá a zeď mezi bo-hatstvím a chudobou je zase tady. Evropa musí mít společnou budou-cnost, jinak nebudeme mít žádnou budoucnost. Měli bychom více na-slouchat sociálním encyklikám pa-peže, jako i podmínkám a podpoře mezinárodního měnového fondu.

Jaká je situace v církvi, která před revolucí tolik vytrpěla a proto měla tak velkou autoritu? **Je obtíž-nější uchránit křesťanství ve svobodě.** *Útoky proti církvi se dějí celosvětově, ze strany svobodných zednářů, sekt, satanistů a hnutí New Age. U nás je církev napadána zvláště starými komunisty a lidmi, kteří propagandou sdělovacích pro-středků ztratili orientaci.* A jde teď také o analýzu důvodů pádu komu-nismu. Z této analýzy chtějí mnozí vyškrtnout významnou roli křesťa-nů.

Křesťané na Východě a na Zá-padě musí vědět, že **oddech nebude nikdy, že budeme muset stále znova bojovat o každou jednotlivou duši a za svobodu.** *Staré hříchy*, které se od dob apoštolů stále vracejí, totiž ty, že zaspali během těžkých hodin Ježíšových, *by se nyní neměly opa-kovat.* Církev nemůže existovat bez kříže. Bůh nemá žádné ruce, jen ty naše. Křesťané jsou nenahraditelní ve svém snažení o lásku, mír, ro-dinu, život a kulturu.

Já jsem také po pěti letech, uply-nulých od převratu, stále ještě opti-mistou. Dnes má slovenská církev asi 2000 studentů teologie, je u nás mnoho nových řádových sester a existuje u nás stále více lidí, kteří pracují pro bližního. Půl miliónu poutníků bylo také v tomto r o c e v Levoči. Matka Tereza jednou řekla: **„Měli bychom se modlit, jako by všechno záleželo na Bohu, a měli bychom pracovat, jako by všech-no záviselo na lidech.“** To by mělo být naším cílem do budoucna na Východě i na Západě.

*Neue Solidarität,
Nr. 34, 24. 8. 1994
(zvýraznění textu red. Světla)*

VÁCLAV HAVEL A RŮŽENEC

Z interview P. Duky s časopisem
„Das betende Gottesvolk“
31. 5. 1990

P. Duka: Byl jsem v letech 80 a 81 společně s Václavem Havlem věz-něn v Borech u Plané.

Otázka: Říká se, že jste se spolu modlili.

P. Duka: Ano, během procházek jsme rozmlouvali o různých věcech a také se modlili. V. Havel mně také řekl, že v růženci vidí modlitbu, která má sociální perspektivu, která dělá z lidí společenství. A dodal, že slova modlitby nám nabízejí krásný rytmus. Před každým tajemstvím jsme meditovali.

Otázka: Mluvil s vámi Václav Havel osobně ve spojitosti s modlitbou také o náboženských otázkách?

P. Duka: Ano, mluvili jsme. Čas-to jsme debatovali o problému, týkajícím se božství Ježíše Krista. Také pro Václava Havla není Kristus obyčejný člověk, ale on sám není s to přijmout naše dogma, že Kristus je Bůh. Možná uvést jeho slova: „Jsem věřící člověk, ale jako umělec, spisovatel a dramatik nejsem schopen své představy teologicky upřesnit. Jsem nedogmatický křesťan.“

Řekl jim: „Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.“ Oni hned zanechali sítě a šli za ním (Mt 4,19).

DĚKUJEME A TĚŠÍME SE...

Katolické společenství mladých chlapců a děvčat, účastníků evangelizační školy na Maltě (ICPE), většinou středoškoláků a vysokoškoláků z Prahy, Brna, Plzně, Olo-mouce, Kroměříže, Hulína, Bystrice p. Hos-týnem, ale i z Bratislavy a Košic se v šesti srpnových večerech představilo v Marián-ském poutním chrámu ve Frýdku. Jejich program evangelizace a duchovní obnovy farností byl sestaven z modliteb, písní, svědectví i pantomimy. Naprostou většinu přítomných zaujal kultivovaným, téměř profesionálním, oduševněným a hluboce pro-citěným projevem. Zřejmě největší obdiv si získalo ztvárnění pantomimy s názvem ORCHESTR. Byli jsme svědky biblického příběhu, který nám přiblížil nejenom vítěz-ství dobra nad zlem, ale i krvavou

obětí Ježíše Krista, syna Božího, za hříchy všeho lidstva.
Ze všech večerů byl jasný záměr jejich protagonistů, a tím bylo přispění k duchov-nímu obohacení, ozdravení mezilidských vztahů, výzva k ochraně života, ale i umě-ní odpouštět a tím vším pomoci k tak žá-doucí duchovní i mravní obrodě naší dneš-ní společnosti....

F. V.

JAK JE TO VLASTNĚ S ODPOUŠTĚNÍM?

V našem všedním životě je třeba se zbavit výčitky, která se nás často zmocňuje, když vzpomínáme na všechny případy, kdy jsme někomu něco odpustili. Skutečně říká-me často s jistou obavou: Odpouštím, ale nemohu zapomenout. Tato neschopnost zapomenout může být sice výrazem záští, to je pravda. Ale přesto může být dobrým prostředkem, který je nutný k pravému odpuštění.

Jestliže úplně zapomenu na zlo, které na mně bylo spácháno, jak si mohu zítra dávat pozor před svým postojem, který u bližního vyvolal takovou zuřivost? Jestliže nezapomenu a vzpomínám na jeho reakci, mohu se lehčeji vyhnout ve svém chování nebo slovech tomu, co ho včera přimělo k hněvu či násilí. Paměť se může stát nástro-jem pravé lásky a skutečného odpuštění.

Jestliže mám povinnost odpustit, mám také povinnost nezapomenout.

A přesto jsou případy, kdy samotné odpuštění nestačí, abychom zachovali povinnost lásky k bližnímu. Jsou totiž činy, které jsou ve skutečnosti akty nespravedlnosti. Jestliže dojde ke krádeži, vyžaduje zákon odpuštění, abychom se nedovolávali spravedlnosti? To by bylo zcestné. Stejně jako víra nežadá, abychom opustili rozum, stejně tak odpuštění nikdy nevyžaduje, aby byla opuštěna spravedlnost. Pravý opak je nutno vyžadovat! Jestliže jsem žádán, abych odpustil osobě, která mně ublížila, tatáž láska vyžaduje, aby křivda byla napravena.

Úryvek z článku „Le Christ est pardon“ z revue toulouských jezuitů „Christ-source de Vie“, napsal Louis Sintas, SJ, březen 1994

Otázky, odpovědi

PRIVILEGIUM PAVLOVO

Můj manžel se prohlašuje za nevěřícího. Slyšela jsem, že v ta-kovém případě Církev povoluje rozvod na základě tzv. „privilegia Pavlova“. Co to znamená?

O.P., Ostrava

„Tak zvané Pavlovo privilegium umožňuje za jistých podmínek man-želskou rozluku ve prospěch víry. Je však použitelné výhradně pouze pro dvě osoby nepokřtěné, z nichž jedna po uzavření sňatku přijala křest.

Manželství uzavřená mezi nepo-křtěnými lidmi bez ohledu na to, jestli věří či nikoliv, jsou chápána na základě tzv. přirozeného práva jako nerozlučitelná. Zůstávají takovými i tehdy, když jedna strana se obrátí a přijme křest. Když druhá strana, ta nepokřtěná, jí nečiní překážky a na principu tolerance vůči přesvěd-čení druhého ctí tuto volbu svého partnera, nemění se vůbec nic na platnosti tohoto manželství, které zůstává nerozlučitelné. Problémy nastávají teprve tehdy, když j e d e n z manželů se rozhodne přijmout křest a druhá strana nejenže

s tímto rozhodnutím nesouhlasí, nýbrž také dává najevo, že další společné soužití bude komplikované, ne-li zcela nemožné. Zde platí slova sv. Pavla: „Jestli někdo z bratří má ženu nevěřící a ta chce s ním žít, ať se s ní nerozvádí. Podobně jestli ně-jaká žena má nevěřícího muže... Nevěřící muž se totiž posvěcuje díky své ženě podobně jako nevěřící žena dosáhne svatosti skrze muže... Jestli by však nevěřící strana chtěla odejít, ať odejde (1 Kor 7,12-16). Pavel však upozorňuje hned v úvodu této pasáže: „To říkám já, ne Pán“ (1 Kor 7,12).

U pokřtěných sv. Pavel možnost manželské rozluky vůbec nepři-pouští. Činí tak jedině v situaci, kdy manželský svazek byl uzavřen oso-bami nepokřtěnými - a to za před-pokladu výše stanoveného. Ze slov sv. Pavla vyplývá, že větší hodnotu má víra jednoho

z manželů a právo na její vyznávání, než manželství spočívající na přirozeném právu a proto nesvatostné. Aby pokřtěná strana mohla použít Pavlova privi-legia, musí být jasně splněna pod-mínka, že iniciativa k tomu vychází od nepokřtěné strany, která nechce s pokřtěným partnerem dále žít. Její odchod však nesmí být vyprovo-kován pokřtěným partnerem.

Aby pokřtěná strana mohla uza-vřít nové manželství, musí tomu předcházet tzv. interpelace, spočí-vající na postavení nevěřící straně těchto dvou otázek: 1) Jestli i ona se nechce dát pokřtít? 2) Jestli nechce s pokřtěnou stranou žít v míru a po-koji bez urážky Stvořitele?

Jen negativní odpověď na obě otázky dává pokřtěné straně právo uzavřít nové manželství.“

Otec Antonín

PROMLUVA SV. OTCE PŘI GEN. AUDIENCI

1. V současné společnosti, která zbožňuje výnosnost, starým osobám hrozí nebezpečí, že budou považovány za zbytečné a že je dokonce budou pokládat za přítěž pro ostatní. Samo prodlužování života ztěžuje problém, jak pomáhat rostoucímu počtu starých lidí, kteří potřebují léčení a snad ještě více spoluúčast a lásku, jež by dokázala vyplnit jejich samotu. Církev tento problém dobře zná a snaží se přispívat k jeho řešení i na poli sociální péče, navzdory překážkám, které přitom musí překonávat, dnes ještě více než v minulosti, hlavně nedostatek personálu a prostředků. Neúnavně podporuje a zlepšuje příslušnou činnost řeholních rodin a sdružení laických dobrovolníků, aby usnadnila tuto nutnou pomoc a aby připomínala všem mladým i dospělým - povinnost myslet na své drahé, kteří obvykle tolik pro ně udělali.

2. Církev s obzvláštní radostí zdůrazňuje, že i staří lidé mají v křesťanském společenství své místo a že jsou po ně užiteční. Zůstávají jeho plně platnými členy a jsou povoláni, aby přispívali k jeho rozvoji svým svědectvím, modlitbou, a pokud možno i činností.

Církev dobře ví, že mnoho osob se přibližuje k Bohu zejména v tzv. třetím věku a že právě v této době je jim možno pomoci, aby omládl jejich duch na cestě rozjímání a svátostného života. Zkušenosti, které nahromadil během let, pomáhají starému člověku chápat meze věci tohoto světa a cítit hlubší potřebu boží přítomnosti v pozemském životě. Zklamání, jež v některých případech zakusil, ho naučila, aby skládal důvěru v Boha. Získaná životní moudrost může být velkou výhodou nejen pro jejich rodinné příslušníky, nýbrž i pro celou obec věřících.

3. Na druhé straně církev připomíná, že v Písmu sv. starý člověk je představován jako člověk moudrý, který dovede dobře posuzovat, rozlišovat a radit. Proto posvátní autoři doporučují navštěvovat staré lidi, jak to čteme např. v knize: „Ocitneš-li se v zástupu starších, rozpoznaj, kdo je z nich moudrý a toho se při-drž.“ Církev opakuje i dvojnásobně: „Nepohrdej člověkem proto, že zestárl, vždyť i někteří z nás budou starci“ a dále: „Nestraň se rozhovorů starců, kteří se též učili od svých otců.“ Církev s obdivem uvažuje o izraelské tradici, která ukládala mladým generacím, aby naslouchaly starcům: „Slýchali jsme vyprávění svých otců o díle, jež jsi za jejich dnů konal, za dnů dávných.“

I evangelium obnovuje starý předpis zákona: „Cti svého otce

a matku“ a Ježíš na to obrací pozornost tím, že odsuzuje vychytralost, kterou se člověk vyhýbá jeho plnění. V duchu tradice svého učitelského a pastýřského úřadu církev vždy učila a vyžadovala respekt a úctu k rodičům a hmotně jim pomáhat v jejich potřebách. toto doporučování cítí a rovněž hmotně pomáhat starým rodičům, si zachovává svou plnou platnost i v dnešní době. Dnes více než kdy jindy ovzduší solidarity, jež má vládnout v církvi, může vést - starými i novými způsoby - k projevům synovské lásky konkrétním uplatňováním této povinnosti.

4. V souvislosti s křesťanským společenstvím církev ctí staré lidi, uznává jejich dobré vlastnosti a schopnosti a vybízí je, aby plnili své poslání, které nezávisí jen na určité době a životních podmínkách, nýbrž mohou je vykonávat různými způsoby podle osobních možností. Musí proto odolávat pokušení hledat tesklivě útočiště v minulosti, která se už nevrátí, anebo se vyhýbat své povinnosti pro obtíže, na něž narážejí ve světě, jež přináší stále v něco nového.“

I když se snaží pochopit vývoj společnosti, ve které žijí, staří lidé se nemají dobrovolně izolovat s pesimismem a nechotou pohlížet na postupující skutečnost. Je důležité, aby se snažili hledět s důvěrou do budoucnosti za podpory křesťanské naděje a víry že se rozmnoží i Kristova milost, jež je rozšířena na celý svět.

5. Ve světle této víry a silou této naděje, staří lidé mohou lépe dospět k poznání, že jsou určeni, aby obohacovali církev svými vlastnostmi a duchovním bohatstvím. Mohou jí poskytnout svědectví víry bohaté dlouhými životními zkušenostmi, moudrý úsudek o věcech a situaci ve světě, jasnější pohled na potřebu vzájemné lásky mezi lidmi, vyrovnanější přesvědčení o Boží lásce, která řídí životy všech lidí a dějiny světa. Jak to již slibuje žalm izraelským spravedlivým: „Ještě v šedinách ponesou plody, zůstanou státní a svěží, aby hlásali, že Hospodin je přímý.“

6. Ostatně i nestranná úvaha o současné společnosti nás může dovést k uznání, že i tato společnost podporuje nový rozvoj poslání starých lidí v církvi. Mnoho z nich si dosud uchovalo dobré zdraví, anebo je mohou snáze opět nabýt. Mohou tedy prokazovat církvi služby svou činností ve farnostech i jinak.

Skutečně dnes žijí velmi užitečně staré osoby, hlavně tam, kde mohou uplatňovat své znalosti a konkrétní možnosti. Věk jim nebrání, aby se věnovali potřebám své komunity, např.

při bohoslužbách, návštěvami nemocných a pomocí chudým. I když pokročilý věk omezuje či přerušuje tuto jejich činnost, i staré osobě zůstává závazek poskytovat církvi přínos svou modlitbou anebo případnými těžkostmi přijatými z lásky k Pánu.

Konečně je třeba připomenout, že staré osoby svými zdravotními obtížemi a úbytkem tělesných sil se obzvláště připodobňují trpícímu a ukřižovanému Kristu. Mohou tedy stále hlouběji pronikat do tohoto tajemství výkupné oběti a vydávat o něm svědectví, stejně jako svědectví neohroženosti a naděje, jež z toho vyplývá v různých těžkostech a útrapách stáří. Všechno v životě staré osoby může přispívat k doplňování jejího pozemského poslání.

7. Konečně je dlužno připomenout, že i stáří je darem, který vybízí ke vzdávání díky: darem pro samého starého člověka, pro společnost i pro církev. Život je vždy velkým darem. Pro věřící a Kristovy následovníky je dokonce možno mluvit o zvláštním charismatickém daru, uděleném starému člověku proto, aby přiměřeně využíval své vlohy a tělesné síly k vlastní radosti i k dobru druhých.

Kéž Pán poskytne všem našim starým bratřím dar Duchu, který předpovídá a o který prosí žalmista, když volá: „Sešli mi své světlo a svou věrnost, ty ať mě vedou, ty ať mě přivedou k tvé svaté hoře, k tvé-mu příbytku, a já tam p ř i s t o u p í m k Božimu oltáři, k Bohu, zdroji své jásavé radosti. Proč se tak trpce rmoutíš, má duše, proč ve mně úzkostně sténáš? Na Boha čekej! Znovu mu budu vzdávat chválu, zdroji své spásy. On je můj Bůh.“ Je též třeba podotknout, že v řeckém znění Písma, tzv. Septuagintě, po níž následovala latinská tzv. Vulgáta, hebrejský originál 4. verše byl vysvětlován a přeložen jako vzývání boha, „jenž plní radostí mé mládí“. My, starší kněží jsme po tolik let opakovali tato slova žalmu, jimiž začínala mše sv. Nic nám nebrání, abychom ve svých modlitbách i osobních tužbách i nadále, ve stáří, vzývali a chválili Boha, jenž plní radostí naše mládí. 8. 9. 1994 R. Vaticana

Staroboleslavský obrázek sv. Václava (mědirytina)

OSLAVY SVÁTKU SV. VÁCLAVA

STARÁ BOLESLAV

Sobota 24. 9. 1994

7.30 ranní chvály, 8.00 mše sv. s lidovým zpěvem, 9.00 mše sv. v kostele Panny Marie, 10.30 pontifikální mše svatá (M. Pojezdny - opat strahovský), 12.00 Anděl Páně, 16.00 mše sv., 17.00 růženec, 18.00 adorace, 19.00 nešpory a kompletář

Neděle 25. 9. 1994:

7.30 ranní chvály, 8.00 mše sv. s lidovým zpěvem, 9.00 mše sv. v kostele Panny Marie, 10.30 pontifikální mše svatá (O. bisk. František Lobkowicz), 12.00 Anděl Páně, 15.00 křížová cesta, 16.00 mše sv., 17.00 růženec, 18.00 pásmo o sv. Václavu, 19.00 nešpory a kompletář

Středa 28. 9. 1994:

7.30 ranní chvály, 8.00 mše sv. s lidovým zpěvem, 9.00 mše sv. v kostele Panny Marie, 10.30 pontifikální mše svatá (J. Em. G. Coppa), 12.00 Anděl Páně, 15.00 růženec, 16.00 mše sv. v kryptě na mučedništi, 18.00 mše sv. v kryptě na mučedništi, nešpory a kompletář - dle ZPA

VYVRCHOLENÍ POUTĚ OSTATKŮ SV. VÁCLAVA V OLOMOUCKÉ ARCIDIJECÍ

V pátek 9. září se loučila olomoucká arcidiecéze s ostatky svatého Václava, které byly doprovázeny věřícími ve více než sto farnostech arcidiecéze v rámci sedmého roku desetiletí duchovní obrody českého národa.

Již od 17. hodiny proudily do katedrály sv. Václava v Olomouci věřící, muži a ženy, mládež a rodiče s dětmi i s těmi nejmenšími v kočárcích.

O půl šesté začala společná modlitba svatého růžence jako příprava k duchovní oslavě.

V 18 hodin vyšel ze sakristie slavnostní průvod v čele s olomouckým arcibiskupem Janem Graubnerem před hlavní vchod katedrály, kde hrála dechová hudba na přivítanou. - Za zvuků varhan byly neseny ostatky sv. Václava k hlavnímu oltáři. V presbytáři, který byl zcela za-plněn, zaujali svá místa arcibiskup Graubner, světící biskup olomoucký Hrdlička, světící biskup pražský Lobkowicz, členové metropolitní kapituly v čele s generálním vikářem, rektorem semináře, děkanem teologické fakulty, děkanem olomouckého vikariátu, kněžími olomouckých farností a řádů kapucínů, dominikánů a karmelitánů a řádových sester.

Liturgické zpěvy chrámové scholy řídil regenschori ing. Jan Kupka.

Úvodní slovo pronesl biskup Hrdlička a připomněl tuto nesmazatelnou

dějinnou událost příchodu ostatků mučedníka sv. Václava do olomoucké katedrály.

Arcibiskup Graubner přirovnal uctění ostatků sv. Václava jako jeho vizitaci ve svém chrámě přes hranice staletí, kdy jako neohrožený český kníže stál na počátku našich křesťanských dějin jako křesťanský panovník.

Pražský světící biskup Lobkowicz ve svém kázání shrnul život a dílo našeho českého panovníka sv. Václava, na kterého můžeme být právem hrdi, který položil svůj mladý život za blaho národa. Biskup vyzval „zbožné Moravany k následování ctností sv. Václava ve svém každodenním životě“.

Po slavné mši svaté, kde v přímluvách bylo vzpomenu i současných vládců: pana prezidenta a české vlády, následovalo uctění ostatků sv. Václava, kdy byl každý z přítomných vyzván k osobnímu odhodlání následovat příkladu sv. Václava dotekem rukou na relikvii.

Arcibiskup Graubner před katedrálou předal ostatky pražskému biskupovi, který je doprovázel na další cestě do Prahy.

-jf-

SVATÝ VÁCLAV MEZI NÁMI

Výňatek z promluvy děkana P. Fr. Hanáčka při uctívání ostatků sv. Václava v Olomouci a Horce nad Moravou.

Jsme zde pospolu a to, co nás spojuje, je zvláštní svědek minulosti. Mezi námi je přítomen ostatek sv. Václava, kousek kosti jeho ruky: Náš Světec je tedy zde přítomen fyzicky, ale i duchovně, neboť víra nás poučuje, a my to vyznáváme, že existuje „společenství svatých“.

Potřebujeme si toto spojení uvědomit, nemáme-li se stát prázdnými a vytrženými ze souvislosti života.

Nejednou jsem se setkal s otázkou: K čemu to je, že ostatky putují? Jaký to má význam?

Tak často se v životě setkáváme se situací, že někdo má ve své peněžence nebo náprsní tašce foto-grafie lidí jemu blízkých. Proč je tam nosí? Nebo dva lidé, kteří se mají rádi, nevyměňují si vzájemně své podobanky? Ptám-li se

proč, každý odpoví popravdě, že proto, aby si na dotyčnou osobu vzpomenu, když ji nemůže mít ve své blízkosti osobně. Potřebujeme si často připomínat určité vztahy, vazby a souvislosti.

Může Vám být už jasnější, proč tento svatováclavský ostatek je mezi námi. Jistě, je to nehybná hmota, ale prezentuje nám živou myšlenku, platnou tehdy i dnes. Jaké ideály určují náš život? V jakých nadějích a nových podnětech se pohybujeme?

O co chceme usilovat ve svém životě?

Svatý Václav je velkou vyzvou. Po tisících letech nás znovu burcuje. Jaké je to svědectví, které nám „Kníže této země“ sděluje?

Vyjádlil bych to takto: Sv. Václav by řekl: „Já jsem mezi vámi, neboť jsem také žil v těžkých dobách, musel jsem vládnout této nestálé zemi proměnlivým srdcem lidu. Musel jsem odrazet útoky mnoha nepřátel, zvláště ve vlastní rodině. Bylo to hodně těžké.“

Jenže mou nadějí bylo vědomí zodpovědnosti před Bohem. Nechtěl jsem ztratit odvahu mít naději, mít ideály. Mou posilou byla víra a živé spojení s Bohem.“

Zcela určitě podobnými myšlenkami by k nám Světec mluvil. Tento ostatek je přiblížením a zpřítomněním velkého muže. Křesťana a politika, politika i křesťana.

Ten, kdo si zamiloval službu Bohu, hledá vždy způsob, jak tuto službu co nejzodpovědněji realizovat.

My potřebujeme mít viditelný vzor, je nutné si osvojit způsob myšlení, abychom se zařadili na správné místo ve společenském i křesťanském řetězci, zvolili si podstatné hodnoty, jimiž se necháme pozměňovat v sobě

a pak mohou být proměněni jiní.

Je dobře, že Kníže české země zavítal mezi nás, Sešli jste se zde v neobvyklém počtu. To je signálem, že hledáte své pravé místo, je to znamení v této době, že Boha potřebujeme k osobnímu růstu, abychom mohli předat pokolením příštím bohatý odkaz víry, křesťanské naděje, křesťanských ideálů.

Svatý Václav je mezi námi! Ať slyší náš hlas, aby se stalo i pro nás skutečností, ano věky potvrzené volání: „Nedej zahynouti nám ni budoucím.“ Amen.

CHYBÍ NÁM SEBEVĚDOMÍ

Putování svatováclavských ostatků po naší vlasti jakoby navazovalo na tradici putování jiného světece: sv. Vojtěcha v r. 1947. Tenkrát ovšem se jednalo - aniž si toho mnozí byli vědomi - o duchovní přípravu na nadcházející komunistické pronásledování církve. Oč běží teď?

Na tuto otázku nepřímo odpověděl v kázání při přebírání ostatků sv. Václava děkanem P. Josefem Marečkem v Rousínově opat strahovského kláštera Otec Michael Pojezdný. Řekl, že nám chybí „křesťanské sebevědomí“. Jinými slovy: schází nám nadšení pro Krista a Jeho evangelium. Stále se cítíme občany druhé kategorie, kam nás vtlačil komunistický režim. S tímto postojem ovšem nemůžeme - jak Otec opat řekl - „vtiskovat do tohoto národa obraz Krista“.

Ocitáme se tak jako kdysi sv. Václav v době, kdy naprostá většina národa je Kristu odcizena. Aby se podařilo opět získat tento národ pro Ježíše Krista, je

nutno být přesvědčen o tom, že jedině Jeho evangelium může tuto zemi zachránit. Toto přesvědčení sv. Václavu nechybělo. Proto se velkolepé dílo evangelizace českých zemí podařilo. Zaujmemeli podobný postoj, máme naději. Ne my, ale naši vrstevníci a potomci. Nadějí nikoli pro tento čas, ale pro věčnost. Pro život se sv. Václavem a všemi českými patrony a světci.

V českém kostele ve Vídni na Rennwegu je velký obraz představující „České nebe“. Víme jistě, že v nebi nebude žádné dělení na národy. Nicméně nikdo nám nebrání věřit, že k našim českým světcům budeme i tam mít přece jen po-někud blíže než k jiným. Za předpokladu, že tento národ se opět stane národem věřícím, křesťanským.

-rm-

ZÁVĚR POUTĚ

Z Olomouce putoval relikviář s kostí ruky sv. Václava do Staré Boleslavi, na horu Říp a přes Kolín, Svatou Horu, Rakovník (a samozřejmě další místa naší vlasti) do Prahy.

Dne 28. září se vrací relikviář do katedrály sv. Víta. Pout' ostatků doprovází O. bisk. František Lobkowicz.

FESTIVAL PRAHA - EVROPA SVATOVÁCLAVSKÉ SLAVNOSTI

Pod záštitou pražského arcibiskupa mons. Miloslava Vlka a mini-strany kultury ČR Pavla Tigrida se v Praze koná festival duchovní hudby, který potrvá do 28. září 1994.

Stříbrné poprsí svatého Václava z roku 1486. V koruně byla nalezena světcova čelist a v jímce nad čelem zuby, do čelisti se úplně hodící.

Svatý Václav z Psalteria Olomouckého. V Brně, Stahel a Preinlein roku 1499.

Sv. Václav - dřevoryt Antonína Strnadela z roku 1947 (reprodukováno na obálce publikace Kons-tantina Miklíka „Byl svatý Václav ženat?“)

VOJTA KOS : Kořeny

„U Bolavého duba se dejte vlevo, na Novou louku; je tam letní tábor. Odtama sejděte ke Gorazdově stu-dánce a to už budete kousek od spodního příkopu (pod někdejší pali-sádou kolem Klimentka),“ tak mi by-lo doporučeno v Osvětimanech. Jen-že dub, který má údajně „veliké grče na kmeni“, jsem nenašel. A teprv po hodinovém bloudění se mi poštěstilo zahlédnout několik „Osvětimanek“ či Vřesovjanek - mávat kosami v boro-vé seči.

Zvolal jsem (jak za starých časů): „Pomáhej Pán Bůh!“ Od té nejmladší se ozvalo „Dobrý den!“; pak od které-si přece jenom aj „Dejtopánbu“. A že mám jít „furt“, jak jsem zrovna šel, až k Vřesovickému rybníčku... a po-tom hore doprava. Pro jistotu jsem počkal na chodce, který přicházel po chodníku podél potoka; byl to osvě-timanský pan varhaník. Měl by tu být jak doma, ale to by musel nemít dvakrát delší absenci v těchto mís-tech než já (nešel tudy n e j m é n ě 40 roků). Takže se také rozhlížel a rozpomínal a divil se, jak veliké jsou už stromy ze smrčků, které byly tehdy k uřezání na Štědrý den. Prý se tu pnula kolem habrů sem tam i zdivočelá réva; snad z dob, kdy Ledakunský Jan (husita) vyplenil klášter na Velehradě i na Klimentku.

Byli jsme tedy už dva, a snad byl Kristus tajemně uprostřed nás; pod rozklenutými listnáči tajuplného lesa. Když zbývalo posledních pár schod-ků k cílové mýtince, zrovna rozhou-pali zvon a za velebného zpěvu litur-gie sv. Jana Zlatoustého kráčel tře-potavým stínem okolních buků k obět-nímu stolu pod střechou z plach-toviny archimandrita Henäus z Niederalteichu. Před těmi dvaceti lety ještě nebyl vrch hory (k Bradlu na západ) tak obnažen a bylo zde nád-herné šero („ako uvnitř houslí“; což je citát z „Bílé žízně“ pro Jana Skáce-la). Vůbec... „Příroda jest chrámem, kde živoucí pilíře často promluví zmatenou řečí; člověk tu kráčí lesy symbolů, jež naň patří důvěrnými pohledy.“ Tento velmi případný úry-vek z Baudelairových „Květu zla“ jsem zas opsal ze 7. čísla revue Nova et Vetera, vydaného (světe div se!) v Osvětimanech na Moravě L. P. 1913. V tu dobu se do nyní vylidňo-vané (avšak jakousi prý čtyřmetro-vou obdobou lochnesské příšery se zviditelňující) vsi přistěhoval legen-dární Josef Florian ze Staré Říše (za protektorátu nejprv Altreich). A jestli mne kouzlo možné náhody neoblou-

dilo a původ celebrujícího archi-mandrity byl oznámen nikoli ...alt-teich nýbrž ...reich, pak je to pro zdejší „les symbolů“ vsutku pozor-hodný přídatek!

V 26. svazku Nova et Vetera (vy-daného ve Staré Říši v srpnu 1917) píše A. Stříž (pozdější kanovník vyšehradský):

„Jest na Moravě jedno místo posvěcené našimi svatými Otcí nad všecka ostatní, a to místo, které jim snad bylo dražší než Velehrad. Kde nejraději prodlévali a kde též vy-konali nejzávažnější práce duchovní. Místo, kde můžeme líbatí zemi s bla-ženou jistotou, že v ní vtisknuty jsou šlépěje jejich kroků, kde zůstavili největší své požehnání. Jest to hora sv. Klimenta u Osvětiman. Jest skry-ta jako její sláva. Jest nižší soused-ních, jimiž je obklopena... Onu skromnou horu tedy zvolil sv. Meto-děj, by na ní vystavěl klášter. Duch jeho tíhl k samotě, jejíhož blaha byl okusil na Olympu. Sem složen byl též největší jejich poklad, ostatky sv. Klimenta, dříve než je odnesli do Říma. Klášter byl vzdálen všeho ruchu a tak skryt, že bez průvodce nikdo tam nenalezl cesty; jako dosavád ji málokdo najde sám.“

Dosavád! Ale o samotu už uklá-dají všelijaká letoviska. Na několik jen koňských délek vyklusaly před obezdívku starodávného kněziště dvě mladé dívky. Spatřivše vzpažení kněze s Písmem nad hlavou, spěšně strhly koně zpět a zmizely. Opět příspěvek do „lesa symbolů“ ... po-slední záběr kamery ve filmu „An-drej Rublev“ - po vhladu do kopule s freskou Krista Soudce s následným zvukem třaskavého hromu a plesko-tání deště - je vyhrazen popásajícím se koním. A kněz při závěrečném žehnání (proloženém refrény „mnó-gaja ljeta, mnógaja ljeta“) zahrnul mezi přímluvce rovněž Andreje Rub-leva! A pokud jde o pleskot deště (tak vzácného v tomto rekordně tropickém červenci), tak ten se spus-til až po zmizení koní, krátce po skončení liturgie. Zmohl jsem důklad-ně (i pod korunami habrů a pod deštníkem), když jsem po rychle se blátící cestě klouzal zpět do Osvě-timan.

V jezírku (ve výsostné vodě úhořovité příšery - jak jsem později zjistil) jsem si omyl střevice, kousek šel naboso na potom už nezkropený díl cesty, a téměř oschlý jsem v po-poledním vedru dorazil k vývěsní tabuli vesnice. Teprv tam jsem se dočetl o

fenoménu „Osvětimanská příšera“. O tom, že je to pod Horou sv. Klimenta nebyla však ve zvětše-né kopii novinového článku ani zmí-nečka; a to, aby správce vývěsky zašpendlil program oslav sv. Goraz-da, ho ani nenapadlo.

Zbytek nad lesem vypršeného mraku se octl zde a na rozpacích, zda má nebo nemá zvlažit vyprahlou náves. Měl jsem deště už dost a tak jsem si přisedl pod zástřešku malé nálevny blízko sv. Jana při mostě nad potůčkem, na nějž se zatím ne-dostalo; bouřkový lijavec byl zadržen hrází bazénu, u něhož se po zdejší „lochnesse“ pídila už i televize. Žel, bylo mi vyslechnout otřesný monolog statného konzumenta borovičky s pi-vem... Po sprostotě, již byl prošpiko-ván, zdejší příšera tak brzo nevy-leze, pomyslel jsem si. A také, že to je duchovní zdroj či kořeny oněch rakovinových boulí („grče“) na Bola-vém dubu, k němuž jsem netrefil.

Kořeny! Jeden z buků na Kli-mentku je má prorostlé do základů zdíva Svatoklimentského kostelíka. Je to krásný strom, s hladkou, stří-břité patinovanou kůrou vysokán-ského kmene. Přicházejme častěji na toto místo - vyprošovat, aby se pří-šerné jevy našeho času v kořání cyrilometodějského díla přirůšova-ly! Aby Duch svatý osvětlil naše „many“ (totiž, od výroku buchlov-ského feudála: „Osvěť ty many“ se prý odvozuje název O s v ě t i m a n y) , a také nás! Vždyť nám málokdo nebo málokdy připadne přijít a na-brat si z „lesa symbolů“ na Hoře sv. Klimenta, z jejího posvátného tajem-ství. To „málokdy“ se týká i mne i pana varhaníka, který asi neměl příležitost uslyšet „Velkou litanii pokoje“. O to byl víc dojat tím pra-vzácným zpěvem, doprovázeným še-lesty stromů před chystající se bouří. Dostavila se po závěrečném pože-hnání asi za hodinu a stala se sou-částí toho požehnání; vždyť ze stu-dánky sv. Gorazda už skoro nic ne-teklo.

Při dopisování svého přemítání kladu zde v Ostravě na talíř přístroje desku nahranou také dávno ve Var-šavě:

„Gospodu pomólimsáá... AMINI!“

červenec 1994

ZAMYŠLENÍ NAD SOUČASNOSTÍ

Něžnou listopadovou revolucí r. 1989 jsme se osvobodili ze 40 leté komunistické diktatury. Z dědictví této minulosti nám zůstal totální úpadek ekonomický, kulturní i morální. Byly otevřeny hranice chráněné do té doby ostnatým drátem a pohraničním vojskem. Ihned se k nám nahrnuli cizí obchodníci se svým zbožím, průmyslníci i finančníci, neboť zde tušili panenskou půdu pro své podnikání, která slibovala tučné zisky. Situace využily i různé náboženské sekty, aby zde získaly přívržence s bohatou finanční podporou zvenčí. V současné době máme u nás pestrou směsici importovaného tovaru i nejružnějších ideologických nabídek. Naši lidé se hladově vrhali na vše cizí, neboť nám byl svět dlouho uzavřen.

Pomalou se vzpamatováváme z této problematické ekonomické i ideologické léčky, do které jsme se dostali. Naše domácí produkty zůstávají leckde ležet, zatímco cizí jsou žádané. Kdyby to tak pokračovalo, zhroutilo by se naše

hospodářství a cizina by vykouplila nejen naše podniky, nýbrž i hrady, kulturní památky atd. Mafiáni zaplavují naše trhy černým zbožím bez cla a převážejí přes naše území drogy aj., jak se dovidáme z tisku.

Zdevastovaný národ potřebuje solidní a soustavnou převýchovu. To je ale tvrdá a náročná práce. Zatím však jsou na mnoha místech funkcionáři bývalého režimu, neboť nebylo kde vzít za ně náhradu. To jsou žaby na prameni. Převlékli si sice kabáty, ale jinak pracují ve starých intencích. Přínejmenším sabotují obrodu země.

Národ stojí a padá s morálkou. Jejím základem jsou matky a náboženství.

Církev tu stojí před odpovědným úkolem. Jejím posláním je obnovit a oživit cyrilometodějské „dědictví otců“, které komunismus po 40 let potlačoval,

ubíjel a pronásledoval. Nastal proto úbytek religiozity, je nedostatek kněží, a mnozí laici zlostejněli a upadli natolik, že jen chodí v neděli zvykově a formálně do kostela.

Jak dále? Máme program Deseti-letí duchovní obnovy, koncilové dokumenty, směrnice Biskupské konference, ale v současných podmínkách nestačí kněží zvládnout úkoly novodobé evangelizace. Je nutné, abychom se my laici zapojili do této práce, jak to ostatně požadují i zásady II. Vatikánského koncilu (viz také encykliku *Christifideles laici!*)

-jh-

Dne 18. září v Moravské Huzové byla odhalena busta kardinála Františka Tomáška. Slavnostní akt odhalení započal v 10 hodin mší svatou v kostele v Moravské Huzové. K vlastnímu odhalení busty na faře došlo kolem 11.00 hodiny.

Autorem busty je sochař Otmar Oliva, který se narodil 19. 2. 1952 v Olomouci. V letech 1968 - 1972 studoval SUPŠ v Uherském Hradišti ve třídě prof. Vaculky, v letech 1972 - 1978 na AVU Praha. V posledních letech žije trvale na Velehradě. Měl samostatné výstavy např. v Rýmařově (1983), na Sovinci (1985), v Olomouci (1989).

(podle Našich novin)

K článku „Vesnice na přelo-mu“:

Je jisté, že venkov, rolníci, byli nejvíce postiženi 40 lety komunistického režimu. Obrovská loupež majetku sedláků v 50. letech je velmi obtížně napravitelná, nicméně na 19 % půdy opět hospodaří rodiny sedláků. Mnoho ostatních zůstává v družstvech z mnoha důvodů - neumí to sami, nemohou sami, nemají od-vahu sami, nebo jim účinně brání bývalí soudruzi. Také proto, že je to někdy lepší, ekonomicky lepší volba. Pokud je podložena svobodou nakládat se svým vlastnictvím, pak nemohou být námitky. Tato svoboda je však mnohde utlačena, ti, kdo drželi ukradený majetek, ho dosud drží. Komunistický bacil loupeže takzvaně ve prospěch všech, ale některých více, stále působí. Velmi je to vidět na vztahu většiny společnosti k ukradenému majetku církve.

Dnes u nás ze zemědělské práce během ekonomické reformy odešlo cca 250 tisíc lidí, z cca 580 tis. lidí v r. 1989. Nezaměstnanost se zásadně nezvýšila, jen dva okresy mají cca 10 % proti 3,5 % průměrně a nelze ji přičítat výlučně odchodu zemědělců. Kořeny jsou ve stavu končícího komunistického panství. Takzvaná soběstačnost v potravinách, levné potraviny - to byla hesla kryjící obrovské státní dotace z

našich daní a ubohých mezd na produkci pro okupanty v našich kasárnách a vývozy na východ. Jen v kufrech důstojníků a jejich paniček ve vlacích z Milovic se denně transportovala kvanta jídla a bot. Kromě exportních dodávek čokolady (např. uranu), zaplacených, když vůbec, inflačními převoditelnými rubly. dnes v lichvářském kurzu převede-no na dolary a neuhrazeno, a neuhraditelné. Tato produkce byla po listopadu okamžitě nadprodukcí. Nelze platit nikoho bez odbytu. Po-kles je cca 25-30 %, dnes jsme na skutečných cenách a skutečné produkci pro skutečný odbyt.

Určitou roli v tom hraje i politika ministerstva zemědělství, politika KDU-ČSL:

1) Jen to, co skutečně prodáme, lze vyrábět.

2) Jen tolik, kolik máme, může-me dotovat ze státního rozpočtu. Už ne na dluh, na úkor našich dětí.

3) Každý hektar půdy ať má svého vlastníka - restituce sedláků, transformace družstev, privatizace statků se v obtížích blíží závěru.

4) Smluvně je upravena současnost a budoucnost agrárního exportu a importu v Asociační dohodě s Evropskou Unií. S ostatním světem v dohodách GATT, CEFTA a dalších.

Návrat normálních poměrů po komunistické devastaci je tvrdá práce. Krev, pot a slzy jsou zde, po radostném zvonění klíčů svobody. Dáváme je s

nadějí a odpovědností pro budoucnost dětí, bez nároku na potlesk. Odpovědně a s nadějí hospodaří noví Cimburové, V a v á k o v é . S akademickými tituly i bez nich, s obrovskými schopnostmi, vůlí a vírou. Ale také ti, kteří mají víru jen v sebe a peníze.

Národ není a nikdy nebyl masově věřící, zvláště na venkově. Iluze dřívě plného kostela nás nesmí zmást - záminka komunismu stačila pro viditelný odpad, zjištění skutečného počtu praktikujících věřících, a kostel byl poloprázdný. České, polské, slovenské, maďarské volby jsou jasnou demonstrací skutečného stavu věcí: skuteční křesťané mají 6-12 %, ostatní je levice, nebo liberalismus a ekonomický pragmatismus. A ne-ní to jen na postkomunistickém východě, západ má jen méně levice.

Máme z toho všeho mít strach? Nikoliv, strach je třeba mít jen z našich vlastních hříchů, tak zoufale bránících Boží milosti v práci. Jako bibličtí Gedeonovi sedláci - bez sentimentálních iluzí, ale s Boží pomocí.

Ing. Václav Slavíček

MISIONÁŘ OBVIŇUJE

Podle sdělení P. Bernarda Blanco, španělského misionáře z kongregace klaretinů na Filipínách, posílají Libye, Malajsie, Írán a Pákistán na Filipíny své emisary, kteří organizují ozbrojené akce muslimských partyzánů. Otec Blanco strávil v zajetí těchto partyzánů 48 dní jako rukojmí. Je to již druhý katolický kněz, jenž padl do zajetí muslimských povstalců.

ŽÁDAJÍ OCHRANU ŽIVOTA

Otcové paulini, spravující poutní místo Jasná hora v Čenstochové, zaslali do Sejmu dopis, v němž požadují zákonnou ochranu lidského života od početí až do přirozené smrti. Tento list v letošním poutním období nechávají podepisovat poutníkům, kteří každodenně, zvláště pak o nedělích, přijíždějí do této národní polské svatyně.

SVOBODA VÁŽNĚ OHROŽENA

Bývalý mluvčí polské Biskupské konference biskup Alojzy Orszulik prohlásil v kázání v katedrále v Łowiczu 15. srpna: „Jsme svobodným národem, ale naše svoboda je ohrožena. Nepřítelem, který nám ji chce vzít, jsou korupce, zlodějina, neúcta k lidské důstojnosti, zejména k lidskému životu, jak zralému, tak ještě nenarozenému, touha po moci za každou cenu, hromadění majetku na úkor druhých, nerespektování neuročitelnosti manželských a rodinných svazků, zanedbávání výchovy mládeže, opilství, demoralizace způsobená nezaměstnaností a šíření stále větších oblastí ekonomické bída, konečně také hrubé útoky na náboženskou i vlasteneckou hodnotu v naší společnosti, která má bohaté dějiny a tradici...“ Dále biskup Orszulik ostře kritizoval fakt, že při posledním hlasování v Sejmu o interrupcích 45 poslanců, kteří se prohlašují za věřící, buď se zdrželo hlasování nebo nepřišlo vůbec do parlamentu, místo aby zaujali jasný postoj a zvedli ruku proti legalizaci interrupcí. Stoupenci navrhované změny zákona naproti tomu přišli téměř všichni a hlasovali pro ni. „Odpůrci náboženských hodnot se dovedou sjednotit, zatímco ti, kteří se pokládají za syny Církve, neplní své povinnosti.“

KARDINÁLOVI VYHROŽUJÍ SMRTÍ

Arcibiskup nikaragujské Mana-gui kardinál Miguel Obando Bravo obdržel v poslední době několik anonymních telefonátů, které mu vyhrožují smrtí. Přihlásila se k nim dosud neznámá teroristická organizace, která se už delší dobu zaměřuje na nikaragujského primasa, jenž je mnoha lidem trnem v oku pro svůj neohrožený postoj ve věci sociální spravedlnosti a teroristických akcí. Deníku „La Prensa“ kardinál

sdělil, že není sám, kdo tyto telefonické vyhrůžky dostává, je to více kněží i laiků.

VZRŮSTÁ POČET LOUPEŽÍ

V arcidiecézi Neapol v Itálii se v poslední době rozmnožil počet loupeží a krádeží v kostelích a církevních objektech. Jak oznámil tamější arcidiecézní věstník, jsou faráři i rehošní domy postupně vybavovány nejmodernější technikou poplašného zařízení. Podle informací věstníku, jsou též stále častější případy, že se v telefonu ozve hlas perfektně napodobující neapolského arcibiskupa nebo některého preláta a prosí o finanční příspěvek na jisté konto. Duchovní správci a církevní instituce jsou žádáni, aby na takové telefonáty „neskočili“ a ověřili si jejich pravost dotazem na arcibiskupství.

PROTI DIVOKÉMU KAPITALISMU

Na obrovskou propast mezi bohatými a chudými upozornil arcibiskup thajského Bangkoku kardinál Michael Kitbunchu. Ekonomika této asijské země prožívá sice již dlouhou dobu obrovský rozkvět, avšak podle kardinála vyjádření jen malá část obyvatelstva má z toho prospěch. Chudí, bydlící ve slumech na předměstích velkých měst, se zatím nedočkali lepšího života, i když mnoho z nich má zaměstnání, ale velmi bídně placené. Kardinál Kitbunchu poukázal na to, že je třeba zlepšit sociální zákonodárství země, které odpovídá poměrům divokého kapitalismu minulého století, a nikoli požadavkům sociální spravedlnosti.

NEBÁT SE OBRANY VÍRY

Předseda německé Biskupské konference, mohučský biskup mons. Karl Lehmann se vyjádřil k výstupům z katolické církve, které činí v průměru 150 000 lidí za rok. Prohlásil, že hlavní příčinou je obraz Církve jako čistě humanitární a charitativní organizace na stejné úrovni s jinými světskými organizacemi tohoto typu, který formují v myslích lidí masové sdělovací prostředky a který bohužel podporují svými výroků i mnozí členové Církve. Ztrácí se nadpřirozený charakter Církve, její duchovní rozměr, který ji odlišuje od čistě světských institucí. Mnoho lidí odchází z katolické církve proto, že tuto hodnotu u ní nevidí a nalézá ji bohužel v různých pochybných sektách, řekl biskup Lehmann. Dalším důvodem výstupu podle něho je primitivní propaganda sdělovacích prostředků, jež oprašuje staré, dávno otřepané argumenty. Chybou katolíků ovšem je, že se proti tomu nebrání. „Katolíci vůči nemalým a nepravdivým útokům na víru a církev mlčí, bojí se obrany, a tím jako by potvrzovali oprávněnost těchto

pseudoargumentů,“ prohlásil biskup Lehmann.

Tag des Herrn

NĚMECKÉ BENEDIKTINKY V ČINĚ

Čínské úřady vyslovily souhlas s tím, aby německé benediktinky z Tutzingu otevřely v čínském městě Meikekou svou vlastní nemocnici. Jedná se o provincii Jilin na severovýchodě země. Řeholnice však podle čínských komunistických zákonů nesmějí vyvíjet žádnou misijní činnost a musí se omezit pouze na zdravotnickou službu.

OCHRANA PRO JEZUITY

Představitel německé charitativní organizace Misereor požadoval v dopise mexickému prezidentovi Salinasovi státní ochranu pro členy jezuitského řádu působící v Mexiku. Jezuité v této zemi již několikrát obdrželi písemné i telefonické vyhrůžky smrti. Ty se datují od letošního povstání Indiánů ve státě Chia-pas, při němž stáli Otcové jezuité jednoznačně na jejich straně proti místním latifundistům.

KRÁSA PŘÍRODY

UKAZUJE NA STVOŘITELE

Sv. Otec Jan Pavel II. sloužil v neděli 21. srpna mši svatou v horském letovisku v Cogne v údolí Aosta, kde trávil pár dní své dovolené. V kázání mimo jiné řekl: „Namáhavý, příkrý výstup k výšinám, připomínající biblický výstup na horu Karmel, je, jak řekl můj velký předchůdce Pavel VI., „velkolepou školou zrání lidské osobnosti a účinnou pomocí k pravé a pravdivé křesťanské formaci“. Dále tento velký papež říká: „V nekonečném mlčení hor, před mocí a majestátem údolí, se cítí člověk malý, stává se pokorný a tichý a učí se správně hodnotit, co on skutečně je, totiž nepatrný tvor před všemohoucností svatého a bázeň budícího Boha, který však zároveň je dobrý a starostlivý Otec, který se k nám sklonil, aby nás učinil svými dětmi.“ Hory nám připomínají obraz Boha Stvořitele a právě tak nejhlubší poznání tvorstva, všeho tvorstva a především lidstva. Ano, přicházíme zde, abychom dosáhli hlubšího poznání nás samých. Výška hor nám vypovídá o hloubce lidského bytí, ona nám umožňuje pochopit hloubku naší lidské existence.“

LETOVICKÉ ZASTAVENÍ

Sedmý rok Desetiletí duchovní obnovy národa nám dává za vzor knížete sv. Václava a heslem roku je „Práce a společenská odpovědnost“.

Putování ostatků sv. Václava brněnskou diecézí dospělo 9. srpna do letovického konventního kostela Milosrdných bratří, jehož titul nese právě jméno tohoto světce. Velké množství lidu z místa i z okolí, shromážděného odpoledne na klášterním nádvoří, přišlo přivítat a poklonit se ochránci české země a přijmout jeho požehnání.

Po uvítacích proslovech starosty města, skautů, hasičů i duchovních děkanství a konventu byla relikvie v slavnostním průvodu přenesena do kostela, kde po zpívaných večerních chválách koncelebroval spolu s představiteli řádu Milosrdných bratří i duchovními z okolních farností generální vikář brněnské diecéze biskupství Mons. J. Mikulášek slavnou mši svatou. Až do nočních hodin pak pokračovala společná adorace před ostatky.

Druhý den odpoledne po mši svaté byla pak na klášterním nádvoří předána vzácná relikvie zástupcům tišnovské farnosti, kam pokračovala ve svém putování po naší vlasti.

Hubert Podsedník

Chrám sv. Václava v Letovicích: Relikviář s ostatky sv. Václava - nad ním oltářní obraz sv. Václava v letovickém konventním kostele Milosrdných bratří.

Foto: Bohumil Kocina

Z KNIH MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

František Opletal - Věřím v Boha, I. a II. díl

Náboženství patří k podstatě člověka. Vyšli jsme z Boha a máme v sobě touhu se k němu vrátit. Jako poutník se orientuje podle kompasu, aby neminul svůj cíl, tak tato touha řídí a vrací člověka k cíli, kterým je Bůh. Žijeme proto, abychom poznávali Boha, abychom ho milovali, sloužili mu a věrně při něm stáli. Kdo si toto uvědomí, je na cestě k naplnění smyslu svého života.

Bůh může promluvit. Znamená to pak pro člověka, aby naslouchal jeho hlasu. A musíme vždy zneklidnět, když si uvědomíme, že Bůh k nám promlouvá a my ho neslyšíme. Tak daleko sahá naše odpovědnost Bohu: slyšet jeho hlas. A jeho projev se pak musí odrážet v celém našem jednání. Zde je však právě člověk buď Bohu věrný, anebo mu zůstává mnoho dlužen. Předpokládá to ovšem, že člověk o Bohu něco ví. Je tedy velmi důležité nezapomínat i na náboženské poznání.

K lepšímu a hlubšímu pochopení

základních náboženských pravd se-psal P. František Opletal výklad k Apoštolskému vyznání víry. Kniha ve dvou dílech vynáší z pokladu víry věci „nové i staré“. Při výběru a podání látky volil autor způsob co možno nejpřijatelnější co nejširšímu okruhu čtenářů. Knihu proto může číst katolík věřící od narození (a s překvapením bude čerpat z pokladu víry), nebo konvertita, který zde nalezně odpovědi na otázky, které většinou jen nejasně tuší, ale i člověk hledající, který se dostupnou a přijatelnou formou může přesvědčit, že katolická víra je tou vírou, kterou do-sud marně hledá.

Imprimatur mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký, 1994; ilustrace na obálce Ladislav Rusek;

**celkem 450 stran A5,
cena 85,- Kč**

POSELSTVÍ MATKY TEREZY Z KALKATY MEZINÁRODNÍ KONFERENCI OSN V KÁHIŘE

Dnes k vám mluvím od srdce - ke každé osobě všech národů svě-ta, k lidem, kteří mají moc udělat velká rozhodnutí, stejně jako k mat-kám, otcům a dětem v městech a na vesnicích.

Každý z nás je tu, protože nás miloval Bůh, který nás stvořil, a na-ši rodiče, kteří přijali a postarali se o to, aby nám dali život. Život je nej-krásnější dar Boha. A právě proto je tak bolestné vidět, k čemu dochází na tolika místech po celém světě: ži-vot se záměrně ničí válkou, násilím, umělým potratem. A my jsme byli stvořeni Bohem k větším věcem - abychom milovali a byli milováni.

Často jsem už prohlásila a jsem o tom přesvědčena, že to, co nejvíce ničí mír ve světě současném, je umě-lý potrat. Jestliže matka dokáže za-bít své vlastní dítě, co může zabránit vám i mně, abychom se navzájem nepozabíjeli? Jediný, který má právo vzít život, je Ten, který ho stvořil. Nikdo jiný to právo nemá! Ani mat-ka, ani otec, ani lékař, ani nějaký činitel, ani žádná konference, ani

žádná vláda.

Jsem si jista, že hluboce ve svém srdci víte, že nenarozené dítě je lid-ská bytost, kterou Bůh miluje, jako vás a mne. Jak může někdo, kdo to ví, úmyslně zničit ten život? Mrazí mě pomýšlení na všechny lidi, kteří ubíjí své svědomí tak, že dokážou provést umělý potrat. Až zemřeme, budeme stát tváří v tvář Bohu, Pů-vodci života. Kdo chce skládat Bohu účty za miliony a miliony dětí, kterým nebyla dána šance, aby žily, aby zakusily, co je to láska a že jsou milovány?

Bůh stvořil svět dost veliký pro všechny živé bytosti, které se mají narodit, protože si to přeje. Pouze naše srdce nejsou dost veliká, aby je chtěla a přijala. Kdyby všechny peníze, které se vynakládají na to, aby se zabíjeli lidé, byly místo toho použity, aby byli nasyceni, aby měli kde bydlet, aby byli vychováni - jak krásný by to byl svět! Příliš často se obáváme obětí, které máme přinést. Avšak kde je láska, tam je vždy oběť. A jestliže milujeme, až to bolí, pak

zakoušíme radost a pokoj.

Je-li nějaké dítě, které nechcete nebo nemůžete uživit nebo vychovat, dejte to dítě mně. Neodmítnu žádné dítě. Dám mu domov, nebo mu na-jdu milující rodiče. Potíráme umělý potrat prostřednictvím adoptování a darovali jsme tak tisíce dětí rodi-nám, které o ně pečují. A je to úchvatné vidět, jakou lásku a jedno-tu to dítě přináší nějaké rodině.

Dítě je nejkrásnější dar Boha ně-jaké rodině, národu. Kéž nikdy ne-odmítáme tento Boží dar. Modlím se za každého z vás, abyste měli vždy víru vidět a milovat Boha v každé osobě, včetně nenarozených.

Kéž vám Bůh žehná

M. Tereza MC

(Radio Vaticana 8. 9. 1994)

POLSKO SI PONECHÁ SVŮJ PŘÍSNÝ POTRATOVÝ ZÁKON.

Varšava, 5. 9. 1994 - V Polsku zůstane také do budoucna povolena interrupce jen v úzce ohraničených výjimečných případech. Ve varšav-ském parlamentu **nebylo dosaženo dvoutřetinové většiny**, která by byla nutná, aby se přehlasovalo veto prezidenta Lecha Walesy proti libe-rální úpravě zákona.

Tím zůstane nadále potrat právně nepostižitelný jen po znásilnění nebo při těžkém ohrožení života matky nebo při nenapravitelných deformacích dítěte.

Koncem června požadovaly senát a parlament, aby se do zákona o ukončení těhotenství přijaly také důvody „obtížné životní okolnosti nebo obtížná osobní situace“.

(Kathpress)

SCHWARZ: ZAPOJIT RODIČE DO PŘÍPRAVY KE SVÁTOSTEM

Za rozvoj katecheze dospělých se vyjádřil Msgr. Dr. Alois Schwarz, předseda pastorační komise Ra-kouska. Jak sdělil „Kathpressu“, měli by rodiče být „daleko více než dosud“ zapojeni do přípravy ke svá-tostem svých dětí.

Je „otřesné vidět, že stoupá počet rodičů, kteří při prvním přijímání svých dětí vyčkávají před kostelem konce slavnosti.“ V přípravě k biř-mování si přeje Schwarz v celém Ra-kousku tentýž standard: „V této oblasti existují dokonce na diecézní úrovni velké rozdíly“. Katecheze ne-má být chápána jako

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ ...

PROČ POUTĚ?

Naši předkové věděli, proč putují k Matce Boží. Jejich poutě byly ka-jící a prosebné, putovali jen s nej-nutnějšími zásobami jídla, pěšky, často bosí nejen proto, že šetřili obuv, ale protože šli „uctít Matku svoji, poklonit se Královně...“ jak se zpívá ve starobylé poutní písni. Šli si vyprosít také posilu a pomoc, neza-pomínali přistoupit ke svátosti smí-ření.

V poslední době často slyšíme výstražný hlas některých teologů, abychom nedávali tolik najevo úctu k Panně Marii - prý to nepůsobí dobře na naše odloučené bratry. Ale chyba je zřejmě v něčem jiném, vždyť například někteří evangelíci rádi navštěvují naše mariánské po-božnosti, zvláště májové. Prává úcta k Panně Marii nemůže nikoho po-horšit, spíše asi někdy ten nevhodný a křiklavý způsob, obvyklý a za-vedený na našich poutních místech, kde se modlitby a zpěvy poutníků mísí se šlágry od kolotočů a hlasy obchodníků, nabízejících trička s ci-zokrajními

poučování, „nýbrž jako soužití a prožívání účasti na vlastním formování života.“

Chybí starost o duchovní povolání

Pastorace by měla skládat účet z toho stavu, „že lidé dnes žijí v růz-ných světech.“ Bible má být podle Schwarze „jediným programem pře-žití pro lidi dneška, protože její po-selství se týká celého člověka a za-chraňuje jej.“ Mnozí

nápisy. Toto se nemůže líbit ani katolíkům a nelze se divit, že to mnohé odrazuje.

Matka Boží v Lurdech, ve Fatimě, v Medžugorje a na všech ostatních poutních místech žádala a žádá po-kání, modlitbu a půst. Podpoříme-li svou modlitbu postem, dokážeme si odepřít zbytečnosti, můžeme uše-třené peníze věnovat na výstavbu a opravy kostelů, nebo na huma-nitární zásilky, kterých pro naše trpící bratry není nikdy dost.

A ještě něco: Karmelitáni na poutním místě v Kostelním Vydří u Dačic mají nakladatelství a knih-kupectví. Po dlouhé době, kdy ná-boženská literatura nemohla vychá-zet, jistě v mnohé domácnosti tato duchovní potrava chybí. A knihy potěší a vydrží déle než všechny ty bezcenné pouťové tretky, které se brzy sní nebo odhodí. Letos už je hlavní poutní sezona u konce, ale zamysleme se nad tím pro příští rok.

Jana Urbánková

hledají zázračná uzdravení nebo duchovní vůdce (gu-ru), aniž by pomysleli na to, že Bůh je jediným lékařem. Úkolem církve by mělo být, aby se svým biblickým poselstvím aktivně účastnila na spo-luvytváření světa.

PODZIMNÍ FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY - OLOMOUC 1994

Zveme příznivce duchovní hudby na významnou kulturní událost to-hoto podzimu v Olomouci - POD-ZIMNÍ FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY - OLOMOUC 1994. Festival pořádá pod záštitou arcibiskupa olomouckého a metropolitu moravské-ho Mons. Jana Graubnera umělecká agentura ARS VIVA s cestovní kan-celáři BOHEMIAN FANTASY. Na fes-tivalových koncertech zazní význam-ná vokálně-instrumentální díla na-ších i světových autorů pod taktov-kou dirigentů Stanislava Macury a Oldřicha Bohuňovského. Koncerty se konají v olomouckých chrámech a to v sobotu 17. a 24. září a 1. a 15. října 1994.

Sobota 24. září
chrám Navštívení Panny Ma-rie,
Sv. Kopeček v 19.00 hod.

Antonín Dvořák: MŠE D DUR
TE DEUM

Sólisté: Jitka Soběhartová soprán,
Pavel Stejskal bas, sbor: Český fil-
harmonický sbor Brno, sbormistr: Petr
Fiala, komorní orchestr: CAPELLA
METROPOLITANA MORAVICA
OLOMOUC, dirigent: Stani-slav Macura

Sobota 1. října
chrám Panny Marie Sněžné
v 19.00 hod.

Joseph Haydn: MŠE B DUR „MARIE

TEREZIE“

Franz Schubert: MŠE G DUR

Sólisté: Jana Pastorková soprán, Hana
Štolfová-Bandová alt, Igor Pasek tenor,
Vladimír Kubovčík bas, sbor: Spevácky
zbor mesta Bratislavy, sbormistr:
Ladislav Holásek, KOMORNÍ
FILHARMONIE PAR-DUBICE, dirigent:
Oldřich Bohuňovský

Sobota 15. října
dóm sv. Václava v 19.00 hod.

Giuseppe Verdi: REQUIEM

Sólisté: Monika Cahová soprán,
Drahomí-ra Drobková alt, Giancarlo
Ruggieri tenor, Richard Novák bas,
sbor: Český filharmoni-cký sbor Brno,
sbormistr: Petr Fiala, JANÁČKOVA
FILHARMONIE OSTRAVA, dirigent:
Stanislav Macura

PODĚKOVÁNÍ

Letos 29. června oslavil 25. výročí svého
kněžského svěcení

OTEC BOŘIVOJ BĚLÍK,

který působil 24 let v Trhovém Ště-pánově.
Za všechnu obětavou a velkou práci, kterou pro
nás vykonal, děkují
a v modlitbách vzpomínají farníci
z Trhového Štěpánova. Přejí mu do dal-ších
kněžských let a nového působení v Kladně -
Rozdělově hodně zdraví, síly a Božího
požehnání.

MALÝ SLOVNÍK „NOVÉHO VĚKU“

Na tomto místě systematicky vy-
světlujeme obsah některých pojmů, s
nimiž můžete přijít do styku v rám-ci
propagace sektářského hnutí No-vý věk
(„New Age“), které se naplno rozběhlo i
v našich sdělovacích pro-středcích.
Slova označená v textu */budou v tomto
slovníku postupně vysvětlena.

ZEN

(= ponoření do sebe) je jednou
z buddhistických sekt, která cestu
k nirváně hledá v rozbití vnitřního já.
Vznikl v Číně, odkud se ve 12. století
dostal do Japonska, kde do-stal i název
ZEN. Přívrženci věří, že osvícení není
možno nabyt studiem spisů nebo
metafyzickou spekulací, nýbrž jedině
skrze náhlé osvícení, na které je ovšem
nutno čekat i celá léta v hlubokém
sebeponoření a přís-ném cvičení.
Guruové zenu své žáky nevyučují výklady
a přednáškami, nýbrž svérázným, často
hrubým a šokujícím zacházením

s m ě ř u j í c í m
k rozbití sebevědomí. Zenští mniši žijí
ve velké prostotě a většinu času tráví
meditací. I nejprostší akty všedního dne
jako je pití čaje, pě-stování rostlin či
pozorování přírody jsou pro ně
významnými nábožen-skými úkony.
Cílem meditace je pře-kročení toho, co
je rozlišujícím zna-kem jednotlivých
jsoucen. (Soudobý zen (škola Kyoto) je
ovlivněn západ-ními filosofickými směry,
jako je no-vokantovství, fenomenologie a
exis-tencialismus.) V padesátých letech
ovlivnily myšlenky zenu v USA hnutí */
beatníků, pro které se stal zen */
alternativním náboženstvím, od ně-hož
se očekávalo tzv.*/rozšíření vě-domí. Zen
pak pronikl do hudby
(J. Cage), literatury i psychologie
(E. Fromm, K. Dürkheim). Pro ideo-logy
New Age (K. Wilber, F. Capra) se stal
zen dalším inspirativním zdrojem, který
vedl k odmítání ná-boženství založeného
na dogmatice
a teocentrismu a k jeho náhradě */
transpersonální meditací, subjekti-
vismem a egocentrismem. Zen stal se v
šedesátých letech na Západě tak módní
záležitostí, že se hovořilo o zen-
snobismu.

KURZ PŘIROZENÉHO PLÁNOVÁNÍ RODIČOVSTVÍ

Koncem srpna proběhl ve far-nosti
Tvarožná čtyřdenní kurz týka-jící se
přirozeného plánování rodi-čovství
(PPR). Kurzu se zúčastnilo
9 mladých manželských párů pod
vedením MUDr. Ludmily Lázníčkové z
poradny přirozeného plánování ro-
dičovství nemocnice Milosrdných bratří v
Brně. Účastníci byli podrob-ně
informováni o zásadách užívání
sympotermální metody. Metoda je
založena na přesném určení plod-ných
a neplodných dnů v cyklu ženy, je
spolehlivá, přirozená, zdraví neškodná.
Pomáhá manželům regu-lovat početí
dítěte přirozenou cestou a může pomoci
i v případech, kde se nedaří otěhotnět.
Ve světě je tato metoda podložena
dlouhodobými, rozsáhlými vědeckými
výzkumy, je stále rozšířenější a nachází
stále více příznivců i u nás. Informace
možno získat na adrese:

Poradna PPR, nemocnice Milosrd-ných
bratří, Polní 3, 639 00 Brno

(každé úterý a středa 15.00 - 18.00
hod.), telefon: (05) 3115 273

Pouť do Medjugorje s Avetourem

spojená s exerciciemi na rozpo-znání
duchovního povolání pro mladé
muže

od 22. 10. do 29. 10. 1994.

Cena 1200,- Kč + 40 DM (ubyt.)

Přihlášky: Laický katolický řád
Miles Jesu, P.O. Box 292, 601 00
Brno 1, tel. 05/744 933.

SVÁTEK RODINY

PALÁC KULTURY A SPORTU VÍTKOVICE, NEDĚLE
25. 9. 1994

Program:

10.00 hod. Slavnostní zahájení

10.15 hod. Mše sv. s obnovou man-želských
slibů - celebruje arcibiskup mons. J. Graubner

12.00 hod. Polední přestávka

13.00 hod. S rodinami o rodině

Nahlédneme do všedního a sváteční-ho života
známých i méně známých rodin v nejrůznějších
etapách a momentech je-jich života, setkáme s
některými známými osobnostmi kulturního života -
panem Lukavským, Jiřím a Helenou Růžičkovými
a dětmi z dětského domova v Šarišských
Michalanech, Jandovým komorním or-
chestrem, schólou od sv. Jana Křtitele, souborem
Campanula, souborem Karame-ly, valašským
souborem Nedašov a další-mi umělci.

16.00 hod Slavnostní závěr

ČESKÁ BISKUPSKÁ KONFERENCE

(Dokončení článku ze str. 3)

roku 1950 zdvojnásobila. Zkušenost s rozvodem má nyní u nás 44 tisíc nezletilých dětí.

Dr. Jiří Skoblík, který na Kato-lické teologické fakultě v Praze před-náší morální teologii, ve svém re-ferátě podotkl, že církev je přímo povinna mít starost o budoucnost lidstva, a proto stále zdůrazňuje mo-rální hlediska, která mají pro život rodiny rozhodující význam. Církev to nedělá proto, aby lidem zkompliko-vala život a jejich vzájemné vztahy, ale aby je vedla k lidsky správnému jednání a aby zdůraznila, že život člověka je nedotknutelný a že lidský život začíná už před narozením, tedy v okamžiku početí. Dr. Skoblík dále uvedl, že například při odsuzo-vání mučení a zabíjení bezbranných dětí existuje jednomyslnost v odsou-zení takových činů. Ale neexistuje jednomyslnost při zabíjení nenaro-zeného života. Veřejné mínění je sice velkou silou, ale i

převaha určitého názoru nezaručuje ještě jeho správ-nost. Nepřihlížet k okolnostem, ve kterých se člověk rozhoduje, by sa-mozřejmě bylo nemorální, ale sebe-závažnější okolnosti nemohou ospra-vedlnit jednání, které je svou pod-statou nehumánní. Mezi takové jed-nání patří disponovat nenarozeným životem.

Pracovnice občanské iniciativy Ochrana nenarozeného života ma-gistra Eva Jelínková hovořila o práci v poradnách, které fungují v Praze, Ostravě, ve Zlíně, ve Frýdku-Místku, Olomouci a Brně. Iniciativa si vzala za cíl vstoupit do veřejného mínění, které u nás velmi silně schvaluje po-tratovou mentalitu. Pracuje zde řada psychologů a lékařů, z nichž někteří nejsou věřící, ale chápou, že ochra-na ohroženého života je výzvou do jejich svědomí. „Uvědomili jsme si,“ pokračovala magistra Jelínková, „že je třeba pracovat v řadě oblastí jako je legislativa, výchova mladé gene-race a hlavně že je třeba pomáhat

ženám při neplánovaném těhoten-ství. Řešení podobné situace potra-tem je velice zkratové. Přesvědčili jsme se, že existuje zvláště u někte-rých žen velmi silný postinterrupční syndrom, který dokáže pronásle-dovat ženu 10 až 20 let a způsobuje deformaci vztahu k ostatním dětem. Cílem iniciativy Ochrana nenaroze-ného života je tedy posilovat v tomto ohledu veřejné mínění ve prospěch kladných morálních vztahů. Proto pracovníci poraden navštěvují školy a hlavně pomáhají ženám v jejich tíživé situaci.“

To byla zpráva z tiskové konfe-rence pořádané na pražském arci-biskupství.
P. Miloslav Fiala

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon/fax 068/52 228 03. Zástupce šéfredaktora Dr. Radomír Malý, Pionýrská 19, Brno, PSČ 602 00; telefon 05/75 88 67. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.

Odesílatel:
Matice cyrilometodějská s.r.o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Novinové výplatné

Poštovné úvěrováno

